

Sygn. akt III AUa 1944/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Wolska (spr.)

Sędziowie: SSA Beata Michalska

del. SSO Marzena Głuchowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2016 r. w Ł.

sprawy **T. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji T. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 9 września 2015 r. sygn. akt IV U 530/15

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1944/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił T. K. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na niespełnienie przesłanek wskazanych zarówno w art. 4, jak i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.). W uzasadnieniu organ rentowy wskazał przede wszystkim, że ubezpieczony na dzień wydania decyzji nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat. Zakład zaliczył wnioskodawcy jedynie okres zatrudnienia w szczególnych warunkach od 15 kwietnia 1998 r. do 15 kwietnia 1999 r., tj. 1 rok i 1 dzień. Odmówił jednocześnie uwzględnienia okresów: od 1 czerwca 1973 r. do 25 kwietnia 1974 r., od 10 maja 1977 r. do 30 listopada 1979 r., od 1 sierpnia 1988 r. do 30 sierpnia 1991 r. (w dokumentach brak określenia charakteru pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., ponadto stanowisko nie zostało podane zgodnie z zarządzeniem resortowym), okresów: od 7 grudnia 1979 r. do 25 marca 1986 r., od 4 sierpnia 1986 r. do 31 lipca 1988 r. (stanowisko podane w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach nie zostało podane zgodnie z zarządzeniem resortowym), oraz okresu od 1 stycznia 2014 r. do 27 czerwca 2014 r. (ponieważ zakład pracy nie złożył informacji o wykonywaniu przez zainteresowanego w tym czasie pracy w szczególnych warunkach, do czego był zobowiązany w myśl art. 38 ustawy o emeryturach pomostowych, a także z uwagi na to, że w wykazie prac o szczególnym charakterze, w załączniku nr 2 do ustawy - w punkcie 8, wymienione są wyłącznie prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych w transporcie publicznym. Wnioskodawca pracując w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G., jako „kierowca autobusu”, nie wykonywał pracy „kierowcy autobusu w transporcie publicznym”. Zdaniem organu rentowego, T. K. po dniu 31 grudnia 2008 r. nie

udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W odwołaniu od powyższej decyzji, wniesionym w dniu 29 kwietnia 2015 r., T. K. wskazywał, że we wcześniejszej decyzji z dnia 27 lutego 2015 r., kiedy to ubiegał się o prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ZUS uznał, iż pracował on co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach. Dodatkowo wyjaśnił, że płatnik składek złożył za okres od 1 stycznia 2014 r. do 27 czerwca 2014 r. deklarację (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się oddalenia odwołania, podnosząc te same argumenty, co w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. W szczególności Zakład podał, że praca odwołującego się, wykonywana w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G., w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 27 czerwca 2014 r., w charakterze kierowcy autobusu, nie była pracą w transporcie publicznym.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 września 2015 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie od decyzji z dnia 16 kwietnia 2015 r.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

T. K. urodził się (...), a więc po dniu 31 grudnia 1948 r.

Ubezpieczony złożył w dniu 29 stycznia 2015 r. wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. prawomocną decyzją z dnia 27 lutego 2015 r. odmówił wnioskodawcy prawa do tego świadczenia, argumentując tym, że nie spełnił on koniecznego warunku, gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił posiadania co najmniej 25 – letniego stażu pracy (organ rentowy uznał za udowodniony staż sumaryczny w wymiarze 21 lat, 9 miesięcy i 15 dni). Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się okresem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym 15 lat, 6 miesięcy i 21 dni (zatrudnienie wykazane w świadectwach pracy, w zaświadczeniach o zatrudnieniu i zarobkach, w pozostałej dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego).

T. K. w okresie od 1 września 1971 r. do 12 kwietnia 1976 r. pracował w Zakładach (...) w W., w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo jako uczeń szkoły przyzakładowej, a następnie jako spawacz, odbywając w czasie tego zatrudnienia obowiązkową służbę wojskową. W dalszej kolejności odwołujący się był zatrudniony w okresie od 1 września 1976 r. do 22 marca 1977 r. w (...) w W., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako kierowca. Po tym zatrudnieniu był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w K. (Zajezdnia Nr (...) w W.), gdzie wykonywał w okresie od 10 maja 1977 r. do 30 czerwca 1979 r., w pełnym wymiarze czasu, pracę kierowcy. W okresie od 2 lipca 1979 r. do 30 listopada 1979 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W., również jako kierowca. Od 7 grudnia 1979 r. do 25 marca 1986 r. wykonywał zatrudnienie w Krajowym (...) Oddział w W., jako kierowca towarowy, a następnie kierowca autobusowy – konduktor. Od 4 sierpnia 1986 r. do 31 lipca 1988 r. był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...), na całym etacie, zajmując stanowisko robotnika oraz kierowcy samochodu ciężarowego. T. K. uzyskał świadectwa pracy w szczególnych warunkach za następujące okresy: od 7 grudnia 1979 r. do 25 marca 1986 r. (kierowca towarowy oraz kierowca autobusowy), od 10 maja 1977 r. do 30 listopada 1979 r. (kierowca samochodu ciężarowego), od 1 czerwca 1973 r. do 25 kwietnia 1974 r. (spawacz), od 4 sierpnia 1986 r. do 31 lipca 1988 r. (kierowca samochodu ciężarowego), od 1 sierpnia 1988 r. do 30 sierpnia 1991 r. (kierowca autobusu), od 15 kwietnia 1998 r. do 15 kwietnia 1999 r. (operator podklejarki). Posiada również okresy pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej w niepełnym wymiarze czasu pracy, tj.: od 19 stycznia 1994 r. do 31 marca 1994 r. (kierowca – pakowacz w wymiarze 7/8 etatu) oraz od 2 maja 1997 r. do 31 marca 1998 r. (kierowca (...) w wymiarze 1/2 etatu).

Wnioskodawca po dniu 31 grudnia 2008 r. był zatrudniony w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G., na stanowisku kierowcy autobusu, z czego w okresie od 5 listopada 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. w wymiarze 20/40, zaś od 1 stycznia 2014 r. do 26 czerwca 2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatrudnienie zainteresowanego odbywało się w oparciu

o umowę o pracę na czas określony, ustalo wraz z upływem czasu, na jaki została zawarta umowa. W zaświadczeniu z dnia 9 marca 2015 r. pracodawca podał, że praca ta miała charakter pracy o szczególnym charakterze, o jakiej mowa w załączniku Nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych (punkt 8). T. K., będąc pracownikiem Specjalnego Ośrodka Szkolno - (...) w G., woził pensjonariuszy, wychowanków i uczniów Ośrodka do miejsc nauki oraz na warsztaty przygotowawcze. Poza samym rozwożeniem wskazanych wyżej osób, służył pomocą przy wsiadaniu i wysiadaniu, przy umiejscowieniu na siedziskach. Woził również pracowników powiatu na wycieczki organizowane przez powiat, m.in. w B., w B., a także na imprezy okolicznościowe i okazjonalne.

Powyższy stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił w oparciu o nieosobowe źródła dowodowe, w tym świadectwa pracy i świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, które zostały załączone do akt sprawy oraz do akt organu rentowego. Stan faktyczny nie był zasadniczo kwestionowany przez strony.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd orzekający uznał odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 16 kwietnia 2015 r. za nieuzasadnione, ponieważ T. K. nie spełnił warunków do przyznania emerytury pomostowej. Po przytoczeniu przepisów art. 4 i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, określających warunki przyznania tego świadczenia, Sąd Okręgowy wskazał, że dla celów ustalenia uprawnień do emerytury pomostowej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach związanych z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym im pracę na dotychczasowym stanowisku – prace wymienione w załączniku Nr 1 oraz prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej związanego z procesem starzenia się – wykaz Nr 2. Natomiast w myśl przepisów dotychczasowych, to jest zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Rodzaje prac lub stanowisk ustala się na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także na podstawie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie wymienionych aktów.

Sąd Okręgowy wskazał, że w Załączniku nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, pod poz. 8, jako prace o szczególnym charakterze, wymienione są prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym. Zdaniem Sądu orzekającego, sporny okres zatrudnienia wnioskodawcy w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G., tj. okres od 1 stycznia 2014 r. do 27 czerwca 2014 r., nie może zostać uznany za pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze na nowych zasadach określonych w ustawie o emeryturach pomostowych, ponieważ skarżący nie był de facto kierowcą autobusu w transporcie publicznym. Co do ustalenia definicji transportu publicznego, Sąd pierwszej instancji odwołał się do przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, w tym do regulacji prawnej zawartej w art. 4 pkt 14 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, publicznym transportem zbiorowym jest powszechnie dostępny, regularny przewóz osób, wykonywany w określonych odstępach czasu i po określonej linii komunikacyjnej, liniach komunikacyjnych lub sieci komunikacyjnej. Praca, jaką wykonywał ubezpieczony w spornym okresie, nie nosiła cech transportu publicznego, bowiem nie był to transport powszechnie dostępny, a jedynie odnoszący się do ściśle określonej grupy osób, wykonywany na potrzeby Ośrodka Szkolno – (...) w G., względnie na potrzeby Starostwa. Nie był to transport regularny, wykonywany po określonej linii, w określonych odstępach czasu.

Reasumując, Sąd Okręgowy wywiódł, że skoro T. K. nie spełnił przesłanki wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie mógł on nabyć prawa do emerytury w oparciu o przepis art. 4 tej ustawy, który wymaga, aby wszystkie wymienione w nim warunki zostały spełnione łącznie. Wnioskodawca nie wypełnił również dyspozycji przepisu art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r., nie miał wymaganego w przepisach, o których mowa w pkt 2, okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 (tj. 15 lat takiej pracy). Dla nabycia prawa do świadczenia z ustawy o emeryturach pomostowych, konieczne jest wykazanie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy, a nie jakiegokolwiek innego okresu, który na starych zasadach, tj. przed wejściem w życie ustawy, zaliczany był do prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Te ostatnie okresy miały znaczenie prawne przy ubieganiu się o wcześniejszą emeryturę z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, której odwołujący się nie nabył, gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. nie legitymował się co najmniej 15 – letnim ogólnym stażem pracy. Decyzja organu rentowego z dnia 27 lutego 2015 r., odmawiająca prawa do wcześniejszej emerytury, stała się prawomocna i nie była przedmiotem kontroli Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją T. K., który zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niezgodnym z rzeczywistym stanem rzeczy przyjęciu, iż wnioskodawca, jako kierowca autobusu w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...), nie wykonywał regularnego transportu publicznego, a tym samym praca w Ośrodku nie może być uznana za pracę w szczególnych warunkach;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, iż okres pracy pomiędzy 1 stycznia 2014 r. i 27 czerwca 2014 r., nie stanowi okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 tejże ustawy, co miało istotny wpływ na odmowę przyznania emerytury pomostowej.

Formułując powyższe zarzuty apelacji, T. K. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, a tym samym o przyznanie prawa do emerytury pomostowej, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Sieradzu do ponownego rozpoznania, z jednoczesnym zasądzeniem od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych. Ponadto, skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z załączonych do apelacji kserokopii dokumentów, tj. zaświadczenia Specjalnego Ośrodka Szkolno – (...) w G. z dnia 9 marca 2015 r., druku (...) z dnia 23 kwietnia 2015 r. oraz potwierdzenia jego wysłania do organu rentowego.

Ustanowiony w toku postępowania apelacyjnego pełnomocnik ubezpieczonego adw. S. A. podtrzymał apelację w całości, wnosząc dodatkowo o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych. Pełnomocnik podniósł przede wszystkim, że gdyby Sąd orzekający prawidłowo przyjął, iż T. K. w spornym okresie od 1 stycznia 1914 r. do 27 czerwca 2014 r., jako kierowca w transporcie publicznym, wykonywał prace o szczególnym charakterze, to doszedłby do jedyne go słusznego wniosku, że ubezpieczony spełnił konieczne warunki z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych do nabycia prawa do dochodzonego w przedmiotowej sprawie świadczenia emerytalnego.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 13 października 2016 r. T. K. podtrzymał swoje wcześniejsze zeznania złożone w charakterze strony, wyjaśniając dodatkowo, że w spornym okresie był zatrudniony w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G., na podstawie umowy na zastępstwo. W ramach tej umowy woził dzieci do szkoły lub na zajęcia poza szkołą. Wcześniej rano zabierał ze sobą pielęgniarkę – opiekunkę dzieci, następnie „ zbierał dzieci ”, które dowoził do szkoły. W przerwie, gdy nie zajmował się dowożeniem dzieci, to zajmował się zaopatrzeniem, dowoził prowiant, warzywa (elektroniczny protokół z rozprawy 00:08:14 – 00:10:16).

Pełnomocnik organu rentowego wnosil o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest niezasadna, bowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawnych. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy są prawidłowe i wystarczające do rozpoznania apelacji, stąd też Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Przedmiotem postępowania w sprawie była ocena uprawnień wnioskodawcy do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 i 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656 z późn. zm.).

Na podstawie art. 4 ustawy prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem przepisów art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: (1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.; (2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; (3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; (4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; (5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; (6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; (7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z mocy art. 49 ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: (1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; (2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12; (3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 ustawy, jest więc legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008 r. (czyli od dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych). Osoby, które takiej pracy po wskazanej dacie nie wykonywały, a w rezultacie nie spełniają warunku określonego w art. 4 pkt 6 ustawy, mają możliwość uzyskania emerytury pomostowej w oparciu o art. 49 ustawy, który w miejsce warunku z art. 4 pkt 6 wprowadza wymaganie, aby zainteresowany spełniał w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009 r.) warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r. sygn. II UK 159/13, opubl. LEX nr 1405231, a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. sygn. II UK 164/11, opubl. OSNP 2013/5-6/62, LEX nr 1289168; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2013 r. sygn. I UK 448/12, LEX nr 1396383).

W niniejszej sprawie nie było kwestionowane to, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki przyznania prawa do emerytury pomostowej określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 ustawy o emeryturach pomostowych. Organ rentowy uznał wnioskodawcy za udokumentowany okres zatrudnienia w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych w wymiarze 1 roku i 1 dnia, przypadający w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowo – Usługowym (...) w W. w okresie od 15 kwietnia 1998 r. do 15 kwietnia 1999 r., na stanowisku operatora podklejarki. Prace te zostały wymienione w wykazie prac o szczególnym charakterze, stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, pod poz. 13. Przedmiotem sporu było ustalenie, czy także po dniu 31 grudnia 2008 r. wnioskodawca wykonywał pracę o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Sporne było, czy praca w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G. od 1 stycznia 2014 r. do 27 czerwca 2014 r., była pracą o szczególnym charakterze, o jakiej mowa w załączniku Nr

2 do ustawy o emeryturach pomostowych (punkt 8 załącznika). Wnioskodawca w apelacji nie kwestionował już braku uprawnień do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, w tym braku spełnienia przesłanki, o jakiej mowa w pkt 3 tego artykułu (w dniu wejścia w życie ustawy nie miał wymaganych w przepisach, o których mowa w pkt 2, okresów pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3).

Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji na podstawie zeznań wnioskodawcy oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, pracę na stanowisku kierowcy autobusu T. K. wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 1 stycznia 2014 r. do końca zatrudnienia w Specjalnym Ośrodku Szkolno – (...) w G., to jest do dnia 27 czerwca 2014 r. W całym tym okresie skarżący woził wychowanków, pensjonariuszy i uczniów do szkoły i do miejsc, gdzie odbywały się z ich udziałem zajęcia warsztatowe, względnie inne zajęcia. Wykonywał na polecenie Starostwa dowozy prowiantu oraz warzyw. Zdarzało się, że zawoził pracowników na wycieczki, n.p. w B., do P..

Sąd Apelacyjny podziela w pełni ustalenia Sądu orzekającego, że sporny okres zatrudnienia skarżącego nie jest okresem pracy o szczególnym charakterze, o jakim mowa w załączniku Nr 2 (pkt 8) do ustawy o emeryturach pomostowych. Tylko praca kierowcy autobusu w transporcie publicznym może zostać zakwalifikowana do prac o szczególnym charakterze. Ma rację Sąd pierwszej instancji, że skoro ustawa o emeryturach pomostowych nie zawiera definicji pojęcia „ transport publiczny ”, to należy szukać tej definicji w innych przepisach. Definicja taka mieści się w art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (t.j.: Dz.U. z 2015 r., poz. 1440), zgodnie z którym publiczny transport zbiorowy to powszechnie dostępny regularny przewóz osób wykonywany w określonych odstępach czasu i po określonych liniach komunikacyjnych lub sieciach komunikacyjnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, chodzi tu o kierowców w transporcie komunikacji miejskiej oraz transporcie drogowym autobusów międzymiastowych i międzynarodowych, których zadaniem jest przewóz osób, ich bagażu, z zapewnieniem bezpieczeństwa przede wszystkim otoczeniu i pasażerom. Jeżeli krąg przewożonych osób jest ograniczony (w przedmiotowej sprawie są to wychowankowie, pensjonariusze i uczniowie Specjalnego Ośrodka Szkolno – (...) w G., względnie pracownicy Starostwa), to nie jest to transport publiczny w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Takie ustalenia, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela, sprawiają, że zasadnie uznał Sąd Okręgowy, iż w przypadku T. K. nie ma zastosowania przepis art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Wnioskodawca nie może nabyć prawa do świadczenia na podstawie tej regulacji prawnej, skoro po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy. Oceny tej nie zmienia fakt wystawienia przez pracodawcę w dniu 9 marca 2015 r. za sporny okres zaświadczenia, na okoliczność, że T. K. w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 27 stycznia 2014 r, pracując w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autobusowego, wykonywał prace z wykazu prac o szczególnym charakterze (pkt 8 załącznika do ustawy o emeryturach pomostowych), ani też fakt zgłoszenia do organu rentowego druku (...) z dnia 23 kwietnia 2015 r. na potwierdzenie wykonywania przez pracownika pracy w szczególnym charakterze. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenia ma rodzaj powierzonej mu pracy i rzeczywiście wykonywanych zadań. W sprawie bezspornie ustalono, że praca wykonywana przez T. K. na stanowisku kierowcy autobusu po dniu 31 grudnia 2008 r. nie mieściła się w kategorii prac o szczególnym charakterze określonych w art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Stwierdzić w tej sytuacji należy, że prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich określonych w art. 4 ustawy przesłanek przyznania prawa do emerytury pomostowej.

Nawet gdyby założyć, że praca skarżącego w spornym okresie należała do prac o szczególnym charakterze, to nie można przyjąć, że była ona wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z zeznań ubezpieczonego wynika w sposób oczywisty, że poza dowożeniem ściśle określonej grupy osób, zajmował się w czasie godzin pracy dowożeniem prowiantu oraz warzyw. Ta praca nie może być z całą pewnością uznana za pracę w transporcie publicznym. Była ona zlecana i wykonywana wyłącznie na rzecz Starostwa i podległego mu Ośrodka Szkolno – (...).

Reasumując poczynione wyżej rozważania, należy stwierdzić, że przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena wszystkich zgromadzonych dowodów dokonana została zgodnie z dyspozycją art. 233 k.p.c., a zaprezentowane

poglądy prawne zasługują na aprobatę. Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego ocenić należało także jako całkowicie nieuzasadniony. Wnioskodawca nie spełnił przesłanek określonych tak w art. 4, jak i art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, skoro tak, to Sąd Okręgowy prawidłowo odmówił wnioskodawcy prawo do emerytury pomostowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w Łodzi orzekł, jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c.